

Sošolci.

Povest. Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

IX.

Bačonovi v Hrastju so se držali proti Čurnovim v Stranski vasi precej napeto. Po pravici. Prej je bilo toliko govorjenja, da vzame Martin Tono, pri vezovanju pa ni bilo slišati drugega ko prazne besede. Ali se pomišljajo?

„Ali čakajo, da jim hčer ponudimo?“ se je jezila mati. Tona pa je rekla, da je videla, kar je videla, in da ve, kar ve. Da ima prodajalka Pavlina svoje prazne roke vmes, sta starša bistrooki hčerki rada verjela; a predpust se ni dal ustaviti.

Zima je polagoma odpravljala svojo prtljago. Sneg je kopal in po bregovih so se vlekle za njim rjave lise, ki so vidno zelenele in segale vedno više v hrib. Ponoči je parkrat Zoro prebudilo grmenje, ker se je utrgal kak plaz. Otroci so že prinašali iz gozda cvetočega taloga in mačkarja in trgali po tratinah trobentice in podlesk. Pomlad je hitela oblačiti drevo za drevesom, in je bila v naglici že ogrnila neučakljivemu drenu leporumen plašč.

Po polju se je počenjalo novo delo, ki je raslo hitro kakor dan spomladi.

Zori je tekel čas čimdalje hitreje. Stari spomini so bledeli. Pač so ji še silili v glavo, kadar ni bilo dosti dela; a odganjala jih je vedno laže in se zadovoljna nadejala, da potonejo kmalu popolnoma. Ker je imela tako sama s seboj še vedno nekaj opravka, se ni utegnila brigati za križe in težave Bačonove Tone. Zaman jo je prišla ta večkrat vprašat,

ali bi šla Pavlina k Bačonovim v službo. Tem manj se je hotela mešati ona v te stvari, ker je vedela, kam da merijo vabila in ponudbe.

Nekega dne pa je pritekla k njej Pavlina, se hitro ozrla, če ni nikogar drugega v sobi in začela skrivnostno pripovedovati, da je bila ravnokar v prodajalnici neka ženska iz Hrastja, ki jo je nagovarjala, da naj gre za prodajalko k Bačonovim; ti da ji ponujajo pet kron na mesec več, kot ima ona sedaj. „Kaj praviš ti?“

„Če bi bila jaz s teboj, jaz bi šla,“ se je namuzala Zora.

„Jaz pa ne pojdem.“

„Ali si gospodinji že povedala, kam te vabijo?“

„Ne še, in tudi ne morem lahko, ker bi se videlo, kakor da hočem jaz izsiliti večjo plačo.“

„Povedala ji bom jaz,“ je dejala Zora, ki ji je padla nova misel v glavo, „da ne bo huda, če bi izvedela od tuje strani.“

Ko pa je slišala gospodinjo, da ji hočejo Bačonovi prevzeti Pavlino, se je razsrdila po nekem posebnem umovanju na Pavlino. „Kar gre naj!“ je zarohnela, uprla roke v bok in srepe oči v Zoro, ki se je plaha umeknila. „Jaz je ne držim. Kamor hoče, gre lahko. Jaz ne potrebujem nikogar. Ko nje ni bilo pri hiši, sem živela in brez nje bom tudi. Ali misli dekle, da jo bom klicala jaz nazaj, če odide?“

„Saj ne gre Pavlina,“ je mirila Zora; „saj noče iti proč, dasi ji ponujajo večjo plačo Bačonovi. Jutri jo pride zopet nagovarjat neka Lenka.“